

честины, ставатъ подеки, и по за малко врѣме траятъ.

Както сждимъ за душевны-тъ скърби, сжщо то сжденіе трѣба да правимъ и за болкытъ на тѣло-то, сирѣчь, че въображеніе то ги прави да са виждатъ и по голѣмы и по-тежки отъ каквы-то сж; защото въображеніе-то, като са занимава вынжги въ тѣхъ, създава едно зло отъ друго, и тѣй болкы-тъ порасноватъ повече. Затуй трѣба първо да прѣснемамы големина-та и тегота-та, колкото имъ е притурило въображеніе-то, и подирѣ да прѣносвамы останжло-то търпѣливо; защо то нетърпѣніе то и смущеніе то не то намаляватъ нето удаляватъ, нето пакъ утѣложватъ болѣстѣта, но еще повече ѝ утолѣмяватъ. За туй единственнъ способъ за растуха остава да прѣтеглямы съсъ търпѣніе, и да гледамы спокойно, и съ тишина, душевна какъ да са ослободимъ чѣсъ по-напрѣдъ отъ тѣзи болка.

6. Страхъ.

Страхъ-тъ е смущеніе и утѣсненіе което осѣща челѣкъ въ душа-та си, кога очяква нѣкое си зло или нѣкакво прѣмеждіе. Много пжтя хора та са утѣсняватъ безмѣрно отъ празны сумнѣнія, и отъ суетны страхове, които напоконъ излѣзватъ че сж нищо. За туй прѣди да скърбимъ и да са стрѣскамы отъ нѣкакво си зло, за кое-то сми въ сумнѣніе че може да ни са случи; трѣба да примыслямы, дали пакъ е толкози вѣрно че туй зло ще на' слѣти, и дали неможемъ отбѣгнѣ отъ него. И ако че зло-то не е толкозь неминуемо, или ако е възможно да